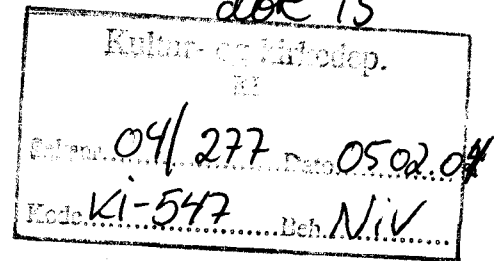

DEN NORSKE KIRKE

Hamar biskop

Kultur-og Kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 OSLO

Dato: 30.01.2004

Vår ref.: 03/195-2 LJH

Deres ref.: 2003/394 KIA

Svar til høring om nytt kirkebokregister

Hamar biskop takker for tilsendt utredning om "Nytt kirkebokregister for Den norske kirke". Prostene har gitt sine innspill som biskopen har tatt hensyn til. Utredningen er grundig og peker ut klare alternativer. I virkeligheten er vel ikke alternativene så mange.

Hvilket alternativ?

Det synes umulig å skulle fortsette med en "status quo"-modell i en verden hvor teknologien til de grader gjør seg uunnværlig. At elektronisk føring av kirkebokopplysningene kan gi både mer rasjonell drift og nye muligheter, synes og rimelig. For øvrig vil en frivillig registrering og bruk av teknologi, slik det er knyttet opp mot "staus-quo"-modellen, fort føre til a-og b-lag av menigheter hvor en får vidt forskjellige muligheter til å drive oppsøkende virksomhet og henvende seg til sine medlemmer. Endelig vil et sentralt register i en slik sammenheng nesten bli uinteressant fordi det aldri (?) vil være à jour.

Den skisserte minimumsløsningen med å registrere bare de kirkelige handlinger som har rettslig betydning, synes og lite tilfredstillende særlig for den lokale menighets behov. Registreringen må hjelpe den lokale menighet i dens arbeid overfor de ulike grupper: fireåringer, seksåringer, konfirmanter, pårørende osv. En må ha god oversikt og lett tilgjengelighet til de grupper eller enkeltpersoner menigheten av ulike grunner ønsker å henvende seg til. Minimumsløsningen blir derfor en uinteressant løsning for menigheten selv.

Derved står jeg igjen med den løsningen utvalget selv går inn for: kalt "teknologisk videreutvikling". Den synes best å ivareta menighetens behov slik jeg ser det.

Hvilke opplysninger/handlinger bør registreres.

Slik det nå er, registreres: *dåp, konfirmasjon, ekteskap, jordfesting, innmelding og utmelding.*

Dette er handlinger som dels er utelukkende kirkelige, dels har borgerlige/ sivilrettslige konsekvenser. Samtlige er av en slik karakter at de synes registreringsverdige fortsatt. Dels for den enkelte, slik utredningen selv påpeker. Men kanskje like viktig er en slik registrering og oversikt ønskelig for menigheten i dens arbeid.

Om opplysningene rundt disse handlingene skal reduseres slik det foreslås i kap 10, er jeg noe usikker på. Dette skyldes ikke minst hensynet til registeret som historisk og statistisk kilde. Samtidig ser jeg faren for misbruk av for mange opplysninger i sentrale registre.

Som det fremgår, slutter jeg meg altså i det store og hele til det tredje alternativet som er skissert.

Utredningen forutsetter selv to forhold som jeg anser som nødvendige.

For det første at sikkerheten med henblikk på sensitive personopplysninger blir ivare tatt.

Og for det andre at en slik teknologisk utbygging for alle landets menigheter vil kreve økonomisk satsing fra de sentrale, bevilgende myndigheter.

Når en ser hva innføring av data har betydd på andre arbeidsplasser og i andre organisasjoner kan besparingene som er beregnet etter utviklingsutgifter og (engangs) etableringskostnader, synes vel optimistiske. I tillegg til det som skjer av effektivisering og rasjonalisering, skjer det også gjerne at nye behov dukker opp – i form av nye muligheter når en først har det gode verktøyet. Dessuten blir datamodulen gjerne en egen verden som krever stadig nyutvikling, vedlikehold, ny kompetanse osv.

I et stort og til dels gravgrendt bebodd bispedømme som Hamar, har jeg og lyst til å understreke det prosjektgruppen selv sier i 7.1 under "Tekniske utfordringer" : at den dataløsningen en velger ikke kan være avhengig av de raskeste linjer, men være tilgjengelig over hele landet.

Med vennlig hilsen

Rosemarie Köhn
Biskop